

Nationers dagsorden under forhandlingerne om økonomisk bistand til de underudviklede lande.

Ved de *underudviklede lande* tænkes hovedsagelig på landene i Syd- og Sydøstasien, Afrika samt Mellem- og Sydamerika, men også på andre lande — f. eks. Italien og Grækenland — som omfatter betydelige områder, der må betegnes som økonomisk underudviklede. I disse lande lever størsteparten af befolkningen i en fattigdom og nød, der er ukendt i vor del af verden. Disse forhold lader sig kun vanskeligt beskrive blot ved en talmæssig belysning, men det giver dog en vis forestilling om situationen, at realindkomsten pr. indbygger i de fleste underudviklede lande kun udgør mellem 10 og 15 pct. af realindkomsten pr. indbygger i de vesteuropæiske lande. Tilmed bevirker den hurtigere forøgelse af levestandarden i de industrialiserede lande, at svælgel mellem de to gruppers levevilkår fortsat uddybes yderligere.

Der er i vide kredse en voksende forståelse for, at det ikke blot er et nationalt anliggende for de underudviklede lande selv, men også en international opgave at søge at modvirke dette misforhold i levevilkårene. Det er næppe en overdrivelse at sige, at økonomisk udvikling af underudviklede lande er en af de mest påtrængende opgaver, vi i dag har i det mellemfolkelige samarbejde.

Denne opgaves løsning beror på forudsætninger, som griber ind i næsten ethvert af samfundslivets felter. Det er indlysende, at hele denne omdannelses- og udviklingsproces må ske i pagt med de stedlige befolkningers egne synspunkter og interesser, og at initiativet må komme indefra. Dette betyder dog ingenlunde, at vi andre blot skal se til. Først og fremmest er jo kampen mod nød og fattigdom et universelt anliggende, således som det er fastslået i De Forenede Nationers statutter. Det er derfor et fælles anliggende ikke blot, at denne udvikling finder sted, men også at dette sker på en sådan måde, at modsætninger og interessekonflikter ikke skærpes, men tværtimod mildnes. For det andet kan de økonomisk mere fremskredne lande støtte udviklingen af de i denne henseende mere tilbagestående lande netop på to af de mest afgørende felter, nemlig med hensyn til investeringskapital og teknisk viden. Fra dansk side har vi under forhandlingerne i FN's økonomiske og sociale råd og på plenarforsamlingerne indtaget det standpunkt, at de industrialiserede lande bør bidrage aktivt og konstruktivt hertil.

Motiveringen for vort standpunkt — som deles af mange andre lande — er først og fremmest de *humanitære og verdenspolitiske betragtninger*, som jeg kort har berørt. Men hertil kommer, at en udvikling efter disse linier er helt i overensstemmelse med vore økonomiske langtidsinteresser. En forøgelse af produktion og forbrug i andre dele af verden skaber grundlag for en yderligere arbejdsdeling og vareudveksling, som *også kan blive til gavn for vor egen økonomi og levestandard*, i hvert fald hvis de nye landes udvikling finder sted med